

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

Πως και που θα
βρεθεί η χαρά;

Της ΕΥΝΙΚΗΣ

Αγαπημένοι! Κάθε μέρα για σας τραγουδώ. Για σας, τραγούδι το πικρό μοιρολόδι μου. Κάθε μέρα για σας τραγουδώ, το τραγούδι μου τ' άγραφο, γραμμένο μ' ατσάλι στα σπλάχνα μου. Κάθε μέρα μουρμουρίζω σιγανά και αθόρυβα για κάτι τι όμορφο, ξεχασμένο π' αφήσατε πίσω σας. Κάτι τι απ' τη γλυκειά, τη χρυσή τη ζωή σας.

Κάθε μέρα γενιέται στο νου μου παραπονιακό τραγούδι πικρό, τόσο πικρό σαν την καθημερινή τη ζωή μου. Ναι. Ναι! Πόση πίκρα στ' αλήθεια, καλοί μου, αφήσατε πίσω σας, μες το μικρό, στο γοργό πέρασμα σας!

Ξανά πάλοι μας έφτασαν και πέρασαν οι αποφράδες μέρες.

Σαν όρνεα πλάκωσαν οι ολόπυρες, οι καρβουνιασμένες μέρες του Ιούλη-Αυγούστου. Για εννιά ολόκληρα χρόνια ανελέητες, ανάληγτες έρχονται για να σπαράξουν την καρδιά και τη μνήμη μας. Στις μέρες ετούτες η διαφήνη, η αράχνηνη γάζα που έπλεξε σιγανά-σιγανά η ευεργετική κι ελεήμονας λήθη, σπάζει τις ίνες της. Δεν αντέχει στη φρικτή τραγωδία μας.

Το παιδί μου! Θαμμένο άραγε, που; Διψασμένο στην κάψα του ήλιου το χώμα του τώρα. Τα καυτά, τα πυρωμένα μου δάκρυα να το φτάνουνε τάχα; Να δροσιίζουν τ' άγονο χώμα του; Μαύρα λουλούδια τα μάτια του κοιτούνε τους περαστικούς απ' τον έρημο δρόμο του. Αλαφριά στον αγέρα η σκόνη του, η σκόρπια από το χώμα που δέχτηκε το κουρασμένο, το ταλαίπωρο νεανικό του σώμα.

Τραγουδώ για σένα παιδί μου, μοιρολόδι πικρό. Κάθε μέρα για σας τραγουδώ. Κι' η φωνή μου σαν το φαρμάκι ακούεται μέσα μου. Ατσάλενιος ο πόνος που σχίζει το είναι μου.

Μα κι' άλλο φαρμάκι σκορπίζεται μέσα μου. Τι να γίνεται άραγε ο άντρας της κόρης μου; Πως τόσο νέα την άφησε τη γλυκειά του γυναίκα; Το παιδί, που της άφησεν αγέννητο ακόμα, μεγαλώνει. Κάθε μέρα τα μάτια του, σαν τις μεγάλες μαύρες ελχές του χωριού του, σηκώνονται όλο και απαιτητικά και ρωτούνε: «Θάρτει, λέτε, καμιά φορά ο Πατέρας;» «Η φωτογραφία μεγαλωμένη κι' ακουμπισμένη στον

τοίχο (γαμπρός και νύμφη) η μοναδική που άρπαξε στο φευγικό μας η κόρη μου, είναι η ταπεινή γνωριμία του.

Στα πολιτικά λάθη άλλων, στα μίσση και στα πάθη άλλων, στις επιπολαιότητες και στις ποταπότητες άλλων, στ' ανιστόρητα συμφέροντα ξένων, γιατί να φταιξουν χιλιάδες παιδιά; Προτού το παιδί μεγαλώσει γιατί να γευτεί τόσο πολύ το ποτήρι της πίκρας; Μαύρα τα ρούχα μας, αγέλαστα τα πρόσωπα μας κι' η ψυχή μας κατάκοπη με τη διαρκή αναζήτηση, με μian ελπίδα που γεννιέται και πεθαίνει αμέσως πως και πού θα βρεθεί η χαρά; Παιδί εννιά μόλις χρονών και δείχνει πρόσωπο γέρου. Ποιός τολμά να του πει για το δίκαιο, για την αισιόδοξη προοπτική για μελλούμενες χαρές της ζωής; Πόσο, στ' αλήθεια, γελιούνται οι άνθρωποι που έχουν τη γνώμη πως μ' οποιοδήποτε μέσο θ' αποκαταστήσουν τη χαρά του σπιτιού, τη σπιτική ηρεμία που τόσο χρειάζεται για να μεγαλώσει ένα παιδί; Στα δικά μου τα χάρδια, στην τρυφεράδα μου, αντιδρά με απάθεια. Δεν μιλάμε μπροστά του ποτέ για το μεγάλο χαμό και τον πόνο μας, μα η ματιά του αυλακώνει και σχίζει τα σωθικά της Μητέρας του. Της νέας Μητέρας του που γερνάει αγέλαστη χωρίς την ικανοποίηση της ζωής και της νιότης.

Ποιά τραγωδία, στ' αλήθεια, ξεπερνάει αυτή του σπιτιού μας; Του σπιτιού του φονεμένου και του αγνοούμενου;

Ο πόνος μας μέσα - μέσα ξαλαφρώνει μα θερειύει χειρότερος. Και ξανά και ξανά φουντώνει πιο άγριος σαν τη γαλήνη και την τρικυμία της θάλασσας.

Πως θα γλυκάνει ο πόνος στην Κύπρο όταν βλέπει ανθρώπους υπεύθυνους να γίνονται «χίλια κομμάτια;»

Σε Βορρά και σε Νότο άνθρωποι που τους δέρνει ανεμοζάλη, άνθρωποι που σέρνονται σαν φίδια στο χώμα δεν μπορούν να μας δώσουν κανένα κουράγιο. Τσακώνονται σαν τα τσακάλια. Για μια χώρα μισή, προδομένη. Τι ειρωνεία! Τι τραγωδία!

Για την Κατίνα.

ΕΥΝΙΚΗ